

Lieve Oma,

Oktober 2005

We wisten wat ging komen, maar toch komt het dan nog onverwacht. Het lijkt of u dit zo geregeld heeft: het leven had niet meer de kwaliteit die u graag wilde en dus besloot u dat het genoeg was zo. Het past bij uw persoonlijkheid: iemand die graag de touwtjes in handen heeft. Tja, van wie zou ik het hebben...

Tot op het laatst was u gewoon bezig met dingen regelen. Regelen met vooral oog voor anderen. Oma was altijd een bezige bij. Bezorgd om anderen en niet om zichzelf. Oma, ik heb bewondering voor hoe u omging met uw ziekte en uw naderende einde. Ik hoop het zelf ook zo te kunnen als ik er voor kom te staan.

Als oudste kleinkind heb ik altijd een bijzondere band met u gevoeld. Niet dat u mij voortrok, maar er was altijd een wederzijds respect en interesse voor elkaar. Ik ben dankbaar voor het contact dat wij hadden: we zagen elkaar tijdens verjaardagen en feestjes en belden regelmatig met elkaar. We praatten over dingen van alle dag en sinds onze zonen er zijn, altijd uitgebreid over de belevenissen van uw achterkleinkinderen. Ik vond het fijn om samen met u te genieten van onze jongens. Door uw overlijden verlies ik niet alleen mijn laatste oma en grootouder. Uw achterkleinkinderen verliezen een overgrootoma die altijd wat lekkers, iets te spelen of mooie kleertjes voor ze kocht.

Ik heb vele herinneringen aan u: de mooie zilveren armband en ketting die ik met kerstmis kreeg, dat u tijdens het kerstdiner altijd 1 schepje meer gaf dan waar je om vroeg, het bij u en opa komen eten toen ik nog in Rotterdam woonde, dat u altijd even dommelde na dit eten terwijl opa en ik naar het Rad van Fortuin keken, maar ook dat u er altijd tiptop verzorgd uitzag qua kleding, haar en make-up. Een hippe Oma: want wie kan zeggen dat zij op dit moment 2 paar schoenen van haar oma in huis heeft? Nou, ik dus. Wij hadden dezelfde schoenmaat, wat er regelmatig voor zorgde dat wij elkaars schoenen pasten. De schoenen die ik nu thuis heb, waren voor u een miskoop en dus mocht ik ze hebben.

Ik herinner me ook een telefoongesprek waarin we uitgebreid discussieerde of u op uw leeftijd nog wel een broek kon dragen. Het zijn dierbare momenten. Ook het laatste gesprek dat ik vorige week dinsdag met u had, zal me bijblijven. Het was een gesprek van ongeveer 10 minuten waarin we over allerlei zaken spraken: uw ziekte, de jongens, een modeshow waar tante Jopie en tante Thea naar toe waren geweest en over uw kapotte strijkplank. U maakt me aan het lachen door te zeggen: "Nou is die oude strijkplank nog eerder weg dan ik. Wie had dat toch gedacht?"

En nu is het zover: onze oma is er niet meer. Wij zijn blij dat verder lijden u bespaard is gebleven, maar het zal vreemd zijn om u niet meer te zien en niet meer met u te bellen.

Ik sta hier vandaag niet alleen voor mezelf, maar namens alle kleinkinderen en achterkleinkinderen. Namens ons allemaal een laatste groet: dag lieve oma, wij zullen u missen.

Marijke